

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Аксьонова Андрія Анатолійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 4 § 2 „Прикінцеві положення“ розділу 4 Закону України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“

м. К и ї в
29 листопада 2018 року
№ 371-1(П)/2018

Справа № 3-389/2018(5903/18)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Шаптали Наталі Костянтинівни – головуючої,
Запорожця Михайла Петровича – доповідача,
Мойсика Володимира Романовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Аксьонова Андрія Анатолійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 4 § 2 „Прикінцеві положення“ розділу 4 Закону України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 48, ст. 436).

Заслухавши суддю-доповідача та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Аксьонов Андрій Анатолійович звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) положень пункту 4 § 2 „Прикінцеві положення“ розділу 4 Закону України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII (далі – Закон).

Згідно з пунктом 4 § 2 „Прикінцеві положення“ розділу 4 Закону „підпункти 11–27, 45 пункту 7 § 1 цього розділу вводяться в дію через три місяці після набрання чинності цим Законом, не мають зворотної дії в часі та застосовуються до справ, по яким відомості про кримінальне правопорушення, внесені в Єдиний реєстр досудових розслідувань після введення в дію цих змін“.

Із долучених до конституційної скарги матеріалів вбачається, що 15 травня 2018 року Аксьонова А.А. було повідомлено про підозру у вчиненні ним злочинів, передбачених частинами другою, третьою статті 191, частиною четвертою статті 358, частиною першою статті 366 Кримінального кодексу України. Зазначене повідомлення про підозру було оскаржене адвокатом Сакуном В.А., який діяв в інтересах Аксьонова А.А., до Жовтневого районного суду міста Маріуполя Донецької області. Ухвалою від 16 липня 2018 року слідчий суддя цього суду, керуючись, зокрема, положеннями пункту 4 § 2 „Прикінцеві положення“ розділу 4 Закону, відмовив у відкритті провадження за цією скаргою. Сакун В.А. оскаржив вказану ухвалу до апеляційного суду Донецької області, який ухвалою

від 24 липня 2018 року апеляційну скаргу залишив без задоволення, а рішення суду першої інстанції – без змін.

На думку автора клопотання, оспорювані положення Закону суперечать частині першій статті 58, частині другій статті 63 Конституції України, частині першій статті 5 Кримінального процесуального кодексу України (далі – Кодекс) та статті 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року (далі – Конвенція), оскільки унеможлиблюють оскарження повідомлення особі про підозру у вчиненні злочинів у справі, за якою відомості про кримінальне правопорушення внесені до Єдиного реєстру досудових розслідувань до введення в дію підпунктів 11–27, 45 пункту 7 § 1 розділу 4 Закону, що призводить до порушення права „здійснювати захист всіма доступними та чинними на цей час способами захисту, зокрема можливістю скасувати необґрунтовану підозру у скоєнні кримінального правопорушення“.

На підтвердження своєї позиції Аксьонов А.А. посилається на окремі положення Конституції України, Закону, Кодексу, Конвенції, Міжнародного пакту про громадянські і політичні права 1966 року та практику Європейського суду з прав людини.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

2.1. Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначаються, зокрема, конкретні положення закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України, а також обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням

того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону; конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (пункти 5, 6 частини другої статті 55, абзац перший частини першої статті 77).

Аналіз конституційної скарги дає підстави для висновку, що Аксьонов А.А., стверджуючи про невідповідність Конституції України положень пункту 4 § 2 „Прикінцеві положення“ розділу 4 Закону, не навів обґрунтування своїх тверджень, а лише процитував оспорювані положення Закону, окремі норми Основного Закону України, Кодексу, Конвенції та виклав своє розуміння їх змісту.

Однак наведення змісту положень законів, цитування приписів Конституції України, міжнародних документів без аргументації невідповідності Конституції України оспорюваних положень закону не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності (ухвали Конституційного Суду України від 8 липня 2015 року № 29-у/2015, від 21 грудня 2017 року № 13-у/2017; ухвали Великої палати Конституційного Суду України від 31 травня 2018 року № 27-у/2018, від 7 червня 2018 року № 34-у/2018).

Крім того, автор клопотання висловлює припущення, що „право оскаржити повідомлення слідчого про підозру повністю скасує його відповідальність у разі задоволення такої скарги“, проте припущення не може вважатися правовим аргументом на підтвердження неконституційності правових актів чи їх окремих положень (ухвали Конституційного Суду України від 17 лютого 2009 року № 5-у/2009, від 27 січня 2010 року № 2-у/2010).

Отже, Аксьонов А.А. не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є

підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

2.2. У Конституції України визначено вичерпний перелік питань, підвідомчих Конституційному Суду України, зокрема вирішення питання про відповідність Конституції України (конституційність) закону України за конституційною скаргою особи, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить Конституції України (статті 147, 151¹).

Автор клопотання, обґрунтовуючи конституційну скаргу, стверджує про невідповідність положень пункту 4 § 2 „Прикінцеві положення“ розділу 4 Закону статті 13 Конвенції стосовно порушення права на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі та частині першій статті 5 Кодексу, наголошуючи, що процесуальна дія проводиться, а процесуальне рішення приймається згідно з положеннями Кодексу, чинними на момент початку виконання такої дії або прийняття такого рішення.

Проте до повноважень Конституційного Суду України не віднесені питання про відповідність законів України міжнародним договорам (Ухвала Конституційного Суду України від 20 квітня 2016 року № 26-у/2016), а також усунення неузгодженості у законах (Ухвала Конституційного Суду України від 8 грудня 2015 року № 49-у/2015, Ухвала Другого сенату Конституційного Суду України від 26 червня 2018 року № 23-у(II)/2018).

Крім того, у конституційній скарзі стверджується, що „законодавець чітко не визначив, до яких саме справ не можна застосовувати незворотність положень Закону“, а також наголошується на відсутності визначеності щодо „відомостей про кримінальне правопорушення“.

Конституційний Суд України неодноразово зазначав, що відсутність законодавчого врегулювання не може бути підставою для розгляду клопотання Конституційним Судом України (ухвали від 21 березня 2002 року № 9-у/2002, від 27 лютого 2013 року № 8-у/2013), а заповнення прогалин у законах має здійснюватися законодавцем шляхом внесення до них змін і доповнень (ухвали від 10 липня 1998 року № 36-у/98, від 8 липня 1999 року № 33-у/99, від 15 січня 2004 року № 1-у/2004, від 19 травня 2009 року № 27-у/2009, від 24 червня 2009 року № 34-у/2009).

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 2 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Аксьонова Андрія Анатолійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 4 § 2 „Прикінцеві положення“ розділу 4 Закону України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII на підставі пунктів 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд

України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**